

[Statsministeren]

ligt lidt mindre, når prisfaldet slår igennem på forbrugerpriserne.

Petroleum har man særlig interesseret sig for. Den kostede 43 kr. for 10 l i marts i fjor. Beregnet ud fra de nuværende priser skulle 10 l petroleum komme til at koste 39 kr. Der bliver altså tale om lavere priser, end vi havde i marts sidste år. Det er bevidst, at vi har tilrettelagt det således, for med den erfaring, vi har fra boligmassens fordeling, ville det ofte være særlig byrdefuldt, hvis de, der fyrer med petroleum, blev udsat for en prisforøgelse. Det sker heller ikke sammenholdt med marts 1985, tværtimod. Og så skal det også huskes, at der er midler til rådighed til øget varnehjælp til pensionister.

Benzinpriserne er det lidt vanskeligere at få hold på. I dag er prisen afhængig af, hvor i landet, på hvilken ugedag, og næsten på hvilket klokkeslæt man tanker op. Afgifterne er beregnet sådan, at de tilsigter nogenlunde samme prisniveau som i marts sidste år.

Det er regeringens opfattelse, at vi skal fastholde energipriserne på niveauet fra sidste forår. At ramme plet er naturligvis svært. Det er også derfor, vi har aftalt med det radikale venstre, at vi den 15. maj 1986 og derefter hvert halve år tager stilling til, om udviklingen i oliepriser og dollarkurs begrundet ændringer i afgifterne. Der kan naturligvis blive tale om både opadgående og nedadgående ændringer.

Det er på den baggrund, man må vurdere både virkningerne på reallønnen og den sociale balance i indgrebene over for det private forbrug. Man kan sige det sådan, at vi på det sidste omsider har fået foræret noget afgørende udefra: dollarprisfaldet, energiprisfaldet. Men vi har ikke råd til at forbruge det, vi har fået foræret, netop nu. Og der er ikke ét menneske i det danske samfund, der ikke forstår denne helt enkle sammenhæng i vores samfundshusholdning. Vi er nødt til at bruge det, vi heldigvis nu får foræret, til at konsolidere os, til at forbedre en betalingsbalancudvikling, som vi ikke er tilfredse med.

Så har man hævdet, at med disse indgreb udhules realværdien af de lønninger, som blev resultatet af overenskomstindgrebet sidste forår. Det er ikke rigtigt. Julepakken lagde beslag på energiprisfaldet; det gav ikke reallønsfald. Det samme gælder langt de fleste af de afgifter, som er indeholdt i den påskepakke, folketinget har til tredje behand-

ling i dag. Der bliver måske op mod 1.400 kr. tilbage, man kan betegne som – det indrømmer jeg, lad os lægge det ganske blot – det kan man godt kalde et indhug. Men hvad er det, det hovedsagelig drejer sig om af afgiftstyper? Det er øl, det er vin, det er spiritus, det er tobak, det er fjernsyn, det er video, det er hårde hvidevarer, det er kosmetik. Det er ting, som er udvalgt efter megen eftertanke, for det er ting, som ikke indgår som nødvendige elementer i det daglige forbrug.

Hvis man skal ud i weekenden og anskaffer sig 10 pilsnere, kommer det til at koste 1 kr. 80 øre mere end før – ikke pr. stk., men for de 10. Jeg har meget svært ved at se det sociale problem i denne forbindelse. Der er ikke tale om noget betydeligt indhug i realindkomsten i forhold til den situation, der forelå, da vi gennemførte overenskomstindgrebet, så man kunne såmænd godt have ladet børnene i fred. Energiafgifterne vil jo gælde alle grupper, ja, hver enkelt person eller husstand, men det går ud på at udligne den fordel, man har haft af prisfaldet.

Jeg gør opmærksom på, at olieprisfaldet berører os alle som forbrugere positivt med hensyn til mange andre ting end vort olieforbrug, fordi virksomheder både herhjemme og i udlandet får et billigere energiforbrug i forbindelse med deres vareproduktion. Det er en god tendens.

Ved siden af afgifterne søger vi så at lægge en dæmper på det lånefinansierede forbrug: Nationalbanken har sænket renten på deponeringsbeløb, tilsynet med realkrediten bliver skærpet. Det har været nødvendigt at skære toppen af den efterspørgselsstigning, som det økonomiske opsving har skabt. Det er det, vi er i færd med vedtagelsen af påskepakken, men det er indgreb, som ikke vil standse fremgangen i produktion og beskæftigelse og heller ikke faldet i arbejdsløsheden.

Men det gælder naturligvis på længere sigt om at satsе hårdt på at øge eksporten. Det skal være lokomotivet i en fortsat genopretning, og det kræver, at vi fortsætter med en indkomstpolitik og en erhvervs politik, som kan sikre styrkelse af konkurrenceevnen. Det forudsætter også, at vi bedre finder vores plads i det moderne teknologisamfund, som nu er på vej. Vi skal give vort erhvervsliv opgaver, som kan hjælpe dem til en udvikling. Det gjorde vi, da vi gik i gang med hy-